

ליל שבת קודש פרשת וישב שבת א' דחנוכה ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ו המדבר ממדת הבטחון, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), הבטחון הוא בחינת הסתכלות, שמסתכל וצופה בעיניו להשם יתברך לבד, ובוטח בו, בבחינת (תהלים קמ"ה): "עיני כל אליך ישברו", כי על ידי ההסתכלות בבטחון, גם כן עושה כלי, דהיינו גבול וזמן, כי ההשפעה יורדת מלמעלה תמיד, אך שהיא בלא זמן, כי לפעמים דבר שצריך לו עכשיו, יבוא בשנים או שלש שנים, אך על ידי הסתכלות בבטחון, עושה להשפעה גבול וזמן, שתבוא השפע בעת זמן שהוא צריך, וזה פירוש הפסוק: "עיני כל אליך ישברו", על ידי זה, "אתה נותן להם את אכלם בעתו", פירוש: בהסתכלותו בעיניו להשם יתברך, דהיינו בחינת בטחון, בחינת: "עיני כל אליך ישברו", על ידי זה: "אתה נותן להם את אכלם בעתו", 'בעתו' דייקא, דהיינו בעת זמן שהוא צריך, כי הבטחון שהוא בחינת הסתכלות, עושה כלי וגבול וזמן וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה המדה של בטחון הוא ממש כמו כלי, שבתוכה יכול להמשיך את השפע של השם יתברך, ולקבל כל מה שצריך, הן ברוחניות והן בגשמיות, כי כשאדם מסתכל אל השם יתברך, אזי השם יתברך מסתכל גם עליו, ומשפיע לו כל מה שצריך, וכפי הבטחון בן הזריזות של השפע לבא, אם אדם את מכוון "כל" ראות עיניו להסתכל אל השם יתברך לבד, אזי מקבל כל השפעתו בעתו בזמנו, היינו בעת שהוא צריך אותו, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ה) עיני "כל" אליך ישברו, כש"כל" העינים מסתכלים אליך, אזי, ואתה נותן להם את אכלם בעתו, שמקבל השפע בעת ובזמן שצריך אותו, אבל אם אין כל ההסתכלות מכוון אל השם יתברך לבד, רק גם מסתכל על סיבה אחרת, או סומך על איזה בן אדם, אזי השפע יכול להגיע אליו רק אחר שנה או שנתיים, כי הכל תלי כפי חוזק הבטחון, ולכן עיקר עבודת האדם לכוון ראות עיניו תמיד אל השם יתברך, ולהרגיל עצמו לא לסמוך על שום סבות או דרך הטבע, וגם לא לסמוך על שום בשר ודם, ואזי

יגיע אליו השפע בוריוזות גדול, בעתו ובזמנו, ולא יחסר לו שום דבר כלל, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו אצל יוסף הצדיק, על ידי שאמר לשר המשקים (בראשית מ') כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה, ניתוסף לו לשבת בבית הסוהר עוד שתי שנים, וכמובא ברש"י (פסוק כ"ג) מפני שתלה בו יוסף בטחוננו לזכרו, הוזקק להיות אסור שתי שנים שנאמר (תהלים מ') אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים וכו', עיין שם, והנה במדרש (בראשית רבה פרשת פ"ט ס' ג') מפורש יותר, אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו, זה יוסף, ולא פנה אל רהבים, על ידי שאמר לשר המשקים זכרתני והזכרתני, ניתוסף לו שתי שנים וכו', עיין שם, ולכאורה הדבר פלא, ונראה כמו סתירה מיניה וביה, כי המדרש דורש על הפסוק אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו "זה יוסף", שהיה לו בטחון בהשם יתברך, ואם כן איך דורש אחר כך, ולא פנה אל רהבים, על ידי שאמר לשר המשקים וכו' ניתוסף לו שתי שנים, שנראה כאילו לא היה לו בטחון חס ושלום, ועוד, מי גדול לנו מיוסף הצדיק, שהיה לו בטחון גדול בהשם יתברך בכל מה שעבר עליו מאחיו ובארץ מצרים, ולא נפל בדעתו כלל, ואם כן בוודאי היה לו מדת הבטחון באמת? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי בוודאי היה ליוסף הצדיק מדת הבטחון, ועל ידי זה סוף כל סוף זכה לצאת מבית הסוהר ונעשה שני למלך, כי הבטחון עושה כלי לישועת האדם, וסוף כל סוף בוודאי יגיע יום ישועתו, אבל מחמת שגם היה לו קצת הסתכלות מן הצד על איזה בן אדם, ואמר לשר המשקים, זכרתני והזכרתני, על ידי זה נדחה יום ישועתו לעוד שתי שנים, ולא יצא מבית הסוהר מיד, וזה ללמד לדורות, שעיקר עבודתינו צריך להיות לכוון "כל" ראות עינינו אל השם יתברך לבד, ולא לסמוך על בשר ודם כלל, וכמו שלימד אותנו יעקב אבינו, שאמר אל עשו הרשע, כשרצה ללוות אותו בדרך ולעזור לו (בראשית ל"ג) יעבר נא אדני לפני עבדו וגו' עד אשר אבא אל אדני שעירה, ואמרו חכמינו הקדושים (מובא שם בפירש"י) שהרחיב לו הדרך, ואמר, אם דעתו לעשות לי רעה, ימתין עד בואי אצלו, והוא לא הלך, עיין שם, כי אסור לסמוך ולבטוח על בשר ודם כלל, ואין זה שקר ורמאות, כי מותר לשנות בדבר השלום (ספר המדות אות אמת ס' ב'), וכתוב (תהלים י"ח) ועם עקש תתפתל, שעם רמאי צריכין ללכת ברמאות (בבא בתרא קכ"ד.), וכן מובא בגמרא (עבודה זרה כ"ג.) שרב מגשה הלך לבי תורתא, ובדרך פגעו בו גנבים, ושאלו אותו לאן הוא הולך, ואמר להם לפומפדיתא, וכשהגיע לבי תורתא, נשמט מהם, וקראו לו הגנבים "רמאי", והחרים אותם, עד שלא הצליחו

לגנוב יותר, עיין שם, כי כן דרך הרשעים הרמאים, שאם לא מצליחים לגנוב, קורין את המונע אותם "רמאי", אבל הצדיקים לא מתפעלים מהם כלל, כי אינם בוטחים על בשר ודם כלל, וכמו שלימד אותנו יעקב אבינו בהתנהגו עם עשיו, ולכן בוודאי, אשרי הגבר אשר יבטח בה', זה יוסף, כי היה לו מדת הבטחון באמת, רק מחמת שגם סמך במקצת על שר המשקים, ולא היה "כל" ראות עיניו לגמרי אל השם יתברך, על ידי זה ניתוסף לו עוד שתי שנים בבית הסוהר, כי נדחה יום ישועתו לעוד שנתיים, אבל לבסוף הביא השם יתברך ישועתו על ידי שר המשקים בעצמו, ללמד אותנו שהישועה הזאת היה כבר מוכן מקודם, והכל תלוי כפי ראות עיני האדם, ואם מסתכל לגמרי אל השם יתברך, מקבל ישועתו בעתו ובזמנו, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת הבטחון באמת, ונוכה להמשיך על עצמינו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וישב שבת א' דחנוכה ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל, במעשה מהז' בעטלירס מעשה י"ג דף תנ"ב, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה מה שהוא זוכר מזכרון הראשון, היינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון, כי העיקר הוא לשמור מאד על הזכרון, ולזכור תמיד בעלמא דאתי (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ד), היינו לזכור שיש עוד עולם, ושנשמתו ירדה מעולם העליון, לסגל לעצמה תורה ומצוות ומעשים טובים, ושצריכה לחזור לעולם העליון מליאה וגדושה עם נקודות טובות של קדושת יהדותו, ואז כל יום ויום אצל האדם כמו עולם חדש לגמרי, ומודה ומהלל להשם יתברך, שחנן לו עוד יום בזה העולם, שיכול לרכוש בו כל מיני נקודות טובות מקדושת יהדותו, ואין שייך זקנה אצלו כלל, כי בכל יום הוא כמו בריה חדשה וכתינוק שנולד, והוא מזדרז מאד לקנות לעצמו כמה מיני נקודות טובות שרק יכול, ואדרבה עיקר הזקנה אצלו הוא

קנין החכמה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (קידושין ל"ב:) אין זקן אלא מי שקנה חכמה, שזהו מה שנאמר אצל יוסף הצדיק (בראשית ל"ז) כי בן זקונים הוא לו (עיין לקוטי הלכות תפילין הלכה ה'), וכל מה שקונה לעצמו חכמה, הוא זקן יותר, היינו בחכמתו ובדעתו, אבל בשנותיו הוא צעיר מאד, כי תמיד בעיניו כתינוק שנולד דמו, שזהו מה שנאמר אצל אברהם אבינו (בראשית כ"ד) ואברהם זקן בא בימים, ואיתא בזהר הקדוש (חיי שרה קכ"ט.), שבא עם כל הימים שלו מלאים ושלימים, כי זהו עיקר הזקנה, כשזוכה למלאות ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים, וזה היה היפוך טומאת היוונים, שרצו להכניס כבדות והתיישנות בנשמות ישראל, להראות שהכל טבע מקרה ומזל, ואין ביד האדם להתחדש כלל, ולכן יון נקרא על שם (תהלים ס"ט) טבעתי ביון מצולה, כמו אדם שנמכר בתוך טיט עבה מאד, שאי אפשר לצאת משם, ועיקר ההתגברות נגדם הוא בקדושת הצדיקים שמלמדים אותנו ענין ההתחדשות בעבודת השם, שהוא ענין "חנוכה", לחנך עצמו בכל עת בהתחלה חדשה, כמו ילד קטן שמחנכים אותו בכל דבר איך להתנהג, וכן צריך כל אדם לדעת, שבידו לחנך ולחדש עצמו בכל עת, ולהתחיל לעבוד את השם יתברך בכח גדול, כאיל לא התחיל כלל מעולם, והשם יתברך יזכינו להמשיך עלינו קדושת הימים האלו של חנוכה, ולחנך עצמינו בעבודת השם יתברך באמת, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וישב שבת א' דחנוכה ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רכ"ח המדבר מן הפסוק וישב יעקב וגו', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע שכשהקדוש ברוך הוא מסתכל בנשמה שתוכל להחזיר בני אדם בתשובה ולעשות גרים, אזי הוא יתברך בעצמו כביכול מבקש ורואה שיהיה מחלוקת עליו, כי אין מקבלין גרים לימות המשיח ולא בימי שלמה' (יבמות כד) משום שולחן מלכים', כי אז אינן מתגיידין מאהבה, רק מחמת שרואין גדולת ישראל, ועיקר הגרים הוא כשמתגיידין בעת שישראל סחופים בעני ודוחק, כמו שכתוב (ישעיה נ"ד): "מי גר אתך, בעניותך"

וכו' (שם בגמרא): ועל בן בהכרח שיהיה מחלוקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגייר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוחה, כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת, ואזי יכול לגייר גרים באמת לא משום שלום ונחת כנ"ל, וזהו: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו" ואיתא במדרש (בראשית פרשה פ"ד): "מגורי אביו" שהיה מגייר גרים כמו אבותיו, כמו מגיורי אביו, וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שם): "וישב יעקב" 'בקש יעקב לישוב בשלוחה, מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף, היינו מחמת שיעקב היה מגיר גרים, בחינת "מגורי אביו", על ידי זה לא היה יכול לישוב בשלוחה כדי שיהיו הגרים באמת, ואם יהיה לו שלוחה לא יוכל לעשות גרים, כי אין מקבלין גרים לימות המשיח כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה העוסק בקירוב נפשות אל השם יתברך, עוסק בקירוב הגאולה ממש, כי זה יהיה עבודת משיח צדקינו, לקרב כל הבריות אל השם יתברך, ולגלות להם אמיתת מציאותו יתברך, כמו שכתוב (ישעיה י"א) כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, אבל כמו שאין מקבלים גרים לימות המשיח, כי אין ההתגיירות אז לשם שמים, רק מחמת שרואים טובת ושלוות ישראל, כמו בן היום, כל אלו שעוסקים בקירוב רחוקים אל השם יתברך, בעל כרחם יש עליהם מחלוקת ומריבות, כדי שיהיו כל המתקרבים אליהם לשם שמים, ולא מחמת שלוחה ונחת, וזה ידיעה חשובה מאד, כי על פי רוב בני אדם שואלים שאלות וקושיות, למה עובר על הצדיקים כל כך הרבה צרות ויסורים, ולמה סובלים כל כך הרבה מחלוקת ושפיכות דמים מאנשי רשע, אם הם צדיקים באמת, היה ראוי להיות להם שלוחה ונחת? אבל התירוץ הוא כנ"ל, שעיקר המחלוקת על הצדיקים הוא בשביל אנשי העולם, שלא יתקרב אליהם מי שאינו ראוי לכך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), ושהמתקרבים אליהם יהיו לשם שמים, שאפילו רואים המחלוקת שיש עליהם, לא נחלש דעתם, רק קופצים על הכל, ומתקרבים אליהם במסירות נפש, וזהו סימן שההתקרבות שלהם הוא עם אמת.

ורביז"ל מגלה לנו, שזהו סוד פרשת השבוע, וישב יעקב בארץ מגורי אביו, ואמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה פ"ד) כמו "מגיורי אביו, שהיה מגייר גרים כמו אבותיו, כי יעקב אבינו היה עוסק בקירוב נפשות להשם יתברך, כמו שעשו אבותיו אברהם ויצחק, והיו המתקרבים צריכין להיות לשם שמים, ועל כן גם דרשו חכמינו הקדושים על זה (שם, ומובא בפירש"י פסוק ב') וישב יעקב, ביקש יעקב לישוב בשלוחה, קפץ עליו רוגזו של יוסף, כי כדי שיהיו המתקרבים לשם שמים, לא היה אפשר לו לישוב בשלוחה, כי יתקרב מחמת שלום ונחת, אבל כשיראו שיעקב סובל מה שסובל, ואף

על פי כן מגלה ומפרסם את אמיתת מציאותו יתברך, אזי יהיה ההתקרבות שלהם לשם שמים באמת.

והנה על פי דברי רביז"ל מובן מאד את דברי הבעל הטורים כאן, וישב יעקב, ישב לו ביניהם, משל לאחד שראה כת של כלבים שרצו לנושכו, וישב ביניהם, כך ישב לו יעקב בין עשו ואלופיו, עיין שם, ולכאורה צריך ביאור, למה באמת ישב יעקב עצמו בין עשו ואלופיו, ושם עצמו בסכנה? אבל על פי דברי רביז"ל מובן מאד, כי בכדי שיהיו המתקרבים אליו לשם שמים, ובכדי לגרש ממשכן דקדושה מי שאינו ראוי להתקרב, ישב עצמו ביניהם, ואז, מי שיתקרב, בוודאי יהיה עם אמת, והבן.

והנה על פי זה, גם מובן מאד המשל שמביא רש"י הקדוש (פסוק א') בענין הפשתני, וישב יעקב, הפשתני הזה, נכנסו גמליו טעונים פשתן, הפחמי תמה, אנה יכנס כל הפשתן הזה, היה פיקח אחד משיב לו, ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלך ששורף את כולו, כך יעקב ראה כל האלופים הכתובים למעלה, תמה ואמר, מי יכול לכבוש את כולן, מה כתיב למטה, אלה תולדות יעקב יוסף, וכתיב (עובדיה א') והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ניצוץ יוצא מיוסף שמכלה ושורף את כולם, עיין שם, והנה בוודאי טעון ביאור, מי הוא הפשתני, ומי הוא הפחמי, ולמה רוצה לשרוף ולכלות את הפשתן שלא יכנס לחנותו? אבל יש לומר בכל זה בטוב טעם ודעת, כי אצל קין מצינו, שרצה להקריב קרבן לה' מן הפשתן, וכמו שכתוב (בראשית ד') ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה', ופירש"י, מן הגרוע, ויש אגדה שאומרת זרע פשתן היה, עיין שם, ומסביר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק סי' ל"ח) שקין הוא מסטרא דקץ ימים, קץ כל בשר, שעושה קץ וכליון מכל הבריות, ומחפש מומים וחסרונות אצל אחד ואחד, ולכן בוודאי לא נתקבל קרבנו, נמצא ש"הפשתני" הוא מסטרא דקין, שרואה חסרונות אצל כל אחד ואחד, מה שאין כן "הפחמי" מרמז על הצדיק האמת, המקרב נפשות אל השם יתברך, והוא שחור ומכוסה פחם מעוונות ישראל, אבל על ידי זה הוא מרחיץ אותם ומטהר אותם ומקרב אותם אל השם יתברך, ועליו נאמר (שיר השירים א') שחורה אני ונאווה, וכן מצינו (ברכות כ"ח.) אצל התנא הקדוש רבי יהושע, שאמר לו רבן גמליאל, מכותלי ביתך ניכר שפחמי אתה, כי רבן גמליאל היה לו שיטה, שכל מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש, ולא היה רוצה לקרב אלו שעדיין לא הגיע אל שלימות, אבל רבי יהושע שיטה אחרת היה לו, שצריכין לקרב את כולם, כי יהוש"ע ראשי תיבות (ישעיה כ"ו) י'קומו'ן ה'קיצו ו'ירננו ש'זכני ע'פר, שיכול לירד לכל מקומות המטונפים, ולהעלות משם נשמות ישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), אבל הצדיק שעוסק בזה בהכרח שנעשה שחור כמו פחם, כי

הלא מטפל עם עוונות ישראל, אבל לבסוף הוא מרחיץ ומטהר אותם, ואז כולם רואים את עוצם יפיים ותפארתם, ולכן כשראה רבן גמליאל את בית רבי יהושע, ואיך הוא מטפל עם כל הירודים והשפלים, אמר לו, מכותלי ביתך ניכר ש"פחמי" אתה, כי הוא כדוגמת הפחמי שבוודאי נעשה שחור מאד ממלאכתו, אבל לבסוף הוא מוציא כלים נפלאים, ואם כן מובן מאד המשל של רש"י כאן, הפשתני הזה נכנסו גמליו טעונים פשתן, הפשתני הוא מי שבא מסטרא דקין, ומחפש מומים וחסרונות אצל כולם, ואינו רוצה לקרב שום בן אדם מבחויץ, אדרבה הוא בא עם גמלים טעונים פשתן, מרוב מומים וחסרונות שמוצא בכלם, והפחמי תמה, אנה יכנס כל הפשתן הזה, כי הפחמי הוא הצדיק שעוסק בקירוב נפשות להשם יתברך, בחינת "מגורי אביו" מגורי אביו, אבל הוא פחמי, כי הוא נראה שחור כמו פחם מעוונות ישראל שמטפל בהם, והוא תמה, אנה יכנס כל הפשתן הזה, כי בודאי זה לו לצרה גדולה כמזכירין עוונות ישראל, וכשמסתכלים על המומים והחסרונות שיש בהם, וזה לו ליגיעה גדולה לנפץ ולנקות את כל הפשתן, שלא יתעורר קיטרוג עליהם, ולכן היה פיקח אחד שמשיב לו, ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלך ששורף את כולו, הפיקח הוא הצדיק הגדול במעלה מאד, שיודע את עוצם מעלת נשמת ישראל, ואת עוצם כוחם וגבורתם, ויודע היטיב שכל נקודה ונקודה שלהם יקר מכל הון, ובפרט כשיש לאדם דיבור אמת, שצועק אל השם יתברך מעומק לבו, "אנא ה' הושיעה באמת", אזי הדיבור אמת בוקע כל המסכים המבדילים, ושורף את כל הקליפות לגמרי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ' וסי' קי"ב), וזהו נקודת יוסף הצדיק, שהוא נקודת הצדיק שיש בכל אחד מישראל, שיש לו הכוח לשרוף את כל הרע, ואת כל המלשינות והקטרוגים שאומרים על נשמות ישראל, ולטהר אותם מכל עוונותם, נמצא שעל פי דברי רביז"ל, מובן כל המשל מאד, כי דייקא מחמת שיעקב אבינו רצה לקרב נפשות אל השם יתברך, היה צריך לישב בין הכלבים והמקטרגים שמחפשיין מומים בנשמות ישראל, ונעשה שחור כמו פחמי, אבל לבסוף על ידי ניצוץ יוסף הצדיק, שהוא נקודת הצדיק שיש בכל אחד, הוא שורף את כל פשתן וכל הרע וזוכה לקרב כולם אל השם יתברך.

וזה עוצם מעלת ימי חנוכה הקדושים, כי היוונים שהם הכלבים והעזי נפש שבכל דור, רוצים לקטרג על נשמות ישראל, ולמצוא בהם מומים וחסרונות, והם מגבירים החושך והשחרות בעולם, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה ב' סי' ד') על הפסוק (בראשית א') וחושך על פני תהום, זו יון, שהחשיכו עיניהם של ישראל בגזירותיהם, ולכן טימאו את כל השמנים שהם המוחין קדושים, שלא יראו כלל ישראל את אורו יתברך, ולא יבינו את עוצם מעלת נשמות ישראל, ואיך שכל יהודי

הוא נר המאיר עם אורו יתברך, אבל הצדיקים שבדור התגברו כנגדם, והם גילו ופירסמו לכולם "מי כמוכה באלים בה", שהשם יתברך מתענג בכל נקודה טובה של נשמות ישראל, ולכן חזרו והמשיכו את אור המנורה הטהורה, והאירו את האור של נשמות ישראל בעולם, ולכן המצוה להדליק הנרות על פתח ביתו מבחויץ, להראות לכולם שנשמות ישראל מאירים בכל מקום אפילו במקום אפל וחושך, וסוף כל סוף יתפשט האור שלהם בכל העולם כולו, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו קדושת הימים האלו, ונזכה להתגלות אור השכינה בכל העולם כולו, ונראה בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

